

név: iskola: osztály:

KÉT HÉT EGY MESE

2019-2020
3.-4. osztály
5. forduló

Vig Balázs: Todó kitálal a suliról nem csak alsósoknak

Budapest: Móra Könyvkiadó, 2017

1) Todó szerint mi mindent lehet belesűríteni a tizenöt perces szünetbe?

.....

.....

.....

2) Emlékszel, hogyan szerepeltek az alábbi mondatok a történetben? Ha igaz a mondat, akkor I betűt írsz a mondat elé. Ha viszont nem akkor H (=hamis) betűt írsz!

Nem én voltam az egyetlen, aki fekete pontot kaptam, mert Tilda néni szemébe mondtam az igazságot.

És amikor először csöngettek, egyszer csak kitárult a vécéfülke ajtaja.

Letéptem magamról a kabátot és a sálát, gyorsan bevágtam az egészet az osztályszekrénybe.

Makk Móni megint lesütötte a szemét, mint amikor kettesre feleltem magyarból.

3) Kösd össze az összetartozó szavakat!

seprű

ugróiskola

Makk Móni

szertár

Bence

Álmoska

Tilda néni

óvó néni

fekete pont

Todó

4) Fejezd be az alábbi mondatokat úgy, ahogy a szövegben szerepelt!

Onnan tudtam, hogy Szandi néni mérges, hogy.....

.....

Mert a váltócipő azért kell, hogy.....

.....?

Az akcióhősök egy rúgással szoktak ajtókat betörni.....

.....

Talán valamelyik bés gyerek szórakozott velem, de

.....

5) Honnan jött rá Todó, hogy ki zárta be a vécébe?

.....

.....

.....

Utolsó (6.) feladatlap: 2020. február 3-án, hétfőn
A feladatlapokat letölthetitek a www.bekesikonyvtar.hu oldalról.

Vig Balázs: Todó kitálat a suliról (nem csak alsósoknak)

Budapest: Móra Könyvkiadó, cop. 2017

Ritter Ottó rajzaival

A váltócipőbotrány

Tizenöt perc szünetbe sok mindent kellett belesűriteni. Szandi néni gyakran elhúzta az órát, mert a „gyengébbek kedvéért” még egyszer összefoglalta a tanultakat. Minden perc, amit így elvett tőlünk, hiányzott aztán a rohangálásból, vagy hogy megbeszéljük a tegnapi filmet, és olyan is volt, hogy a következő órai leckén kellett volna elvégezni az utolsó simításokat (főleg, ha még a legelső simítások is hiányoztak).

Emlékszem, a füzetünkbe éppen azt írtuk fel óracímnek, hogy „Honfoglalás”, amikor Szandi néni bevezetett egy újabb szigorítást.

– A saras időre való tekintettel a terembe már csak benti cipővel jövünk.

– És ha kimegyünk szünetben az udvarra? – kérdezte Bence, aki sokszor kérdezett butaságokat, valamiért Szandi néni vele mégsem volt olyan szigorú.

– Akkor visszavesszük az utcai cipőnket.

– És a folyosón melyik cipőnkben legyünk?

Az osztályon nevetés hullámozott végig, Szandi néni is mosolygott. Szerintem Bence komolyan kérdezte, de nem kapott választ. Folytatódott az óra.

Nekem nagyon menő az utcai cipőm, és nagyon menő a benti cipőm is. Nem emiatt aggódtam a bejelentés után. Hanem azt számolgattam, hogy ez milyen sok időt fog elvenni még az eddigiekhez képest is a szünetből.

– Tehát, hogy hívják a hét vezért, ki tudná megmondani? – kérdezte Szandi néni, de alig figyeltem rá.

Makk Móni jelentkezett.

– Álmos, Előd, Ond, Kond, Tas és Huba.

– Nagyon jó. Ez biztos, hogy hét volt, Mónika? Gondolkozz csak!

– És Töhötöm.

– Rendben. Nem jár a piros pont, mert nem tudtad egyből, de kis segítséggel eszedbe jutott – mondta Szandi néni. Úgy dicsért, ahogy Judit néni szidott. – Ismertek-e olyan valakit, akinek a kereszt- vagy a vezetékeve valamelyik vezér neve, vagy hasonlít rá? – kérdezte Szandi néni.

Nekem még mindig a váltócipők körül jártak a gondolataim. Jelentkeztem.

– Ha nem esik az eső, akkor is át kell venni a váltócipőt?

– Ezt már megbeszéltük, Todó. Leszel szíves a kérdésre válaszolni.

Meg sem hallottam, amit mondott, úgy lefoglalt az okfejtésem.

– Mert a váltócipő azért kell, hogy ne hordjuk be a sarat a terembe, igaz? De ha nem esik az eső, és nincs kint sár, akkor nem lesz saras a terem. És akkor fölösleges átvenni a cipőt. Akkor ugye nem is kötelező?

– De igen, Todó. Egészen tavaszig minden reggel átveszed az utcai cipődet, és ha kimegyünk az udvarra, akkor visszaveszed. És ha bejössz, akkor megint cipőt cserélsz.

– De az egész szünet elmegy akkor! – kiáltottam, és dühömben már azt sem tudtam, mit beszélek. Eddig csak olyankor szóltam el magam, ha nagy átéléssel meséltem izgatottságomban, most már dühömben is: – Nem lesz idő leckét írni sem!

Csönd lett. Oldalra néztem. Óvári napról napra pirosposzgsá-sabbnak látszott.

– Tehát szünetben szeretnél leckét írni – mondta halkán Szandi néni. Már nem mosolygott. – A házi feladatot otthon kell elkészíteni. Vagy a napköziben. De semmi esetre sem a szünetben, váltócipőhúzás helyett. Kapsz egy fekete pontot az órai munka megzavarásáért, de félek, ma még egy leckehiány egyes is megéri neked. Tessék, Bence, mit szeretnél mondani?

– Engem anyukám szokott úgy hívni néha, hogy Álmoska.

– Jól van, Bence. Térjünk is vissza az órához. Ki tudna megmondani, hogy mi volt a hét törzs neve?

En tudtam, de direkt nem jelentkeztem.

Pár nap múlva tényleg bejött az esős idő, és folyton saras volt az udvar. A váltócipőkkel pontosan az történt, amitől féltam, néha

öt percbe is beletelt, mire sikerült a szekrényhez furakodni. Mindenki bosszankodott, de csak halkán, vagy mindig akkor, mikor Szandi néni nem hallhatta. Én voltam az egyetlen, aki fekete pontot kaptam azért, mert Szandi néni szemébe mondtam a véleményemet.

Óvárival és Som Janival egymás vállába kapaszkodva kerülgettük a pocsolókat az udvaron. Odamentünk Makk Móniékhoz, akik ugróiskoláztak a biciklitároló mellett. (Úgy hívják, hogy biciklitároló, de senki nem tárolja benne a biciklijét.) Nagyon kellett koncentrálniuk, mert a beton kopott volt, és az esőtől csúszós.

– Aztán seggre ne esetek! – szólította meg a lányokat Som Jani. Közben sem engedték el a másikat, ott álltunk egymás vállát átka-rolva.

– Szerelmesek vagytok, vagy mi? – kérdezte Tamási Hajni.

– A nagyfiúk így szoktak járkálni a haverokkal.

– Hol járkálnak így?

– A plázában meg a diszkóban, ha csajoznak.

– Ki mondta?

– A bátyám – felelte Som Jani. Mi Óvárival legszívesebben leváltunk volna a két oldaláról.

– És ti most csajoztok?

Óvárival sokkal nagyobbab neveltünk, mint szerettünk volna. Észrevétlenül elvettük a kezünket Som Jani válláról. Látszott, hogy mérges, amiért egyedül hagytuk, de engem most nem érdekelt,

hogy haragszik-e, mert az zavart, hogy Makk Móni egész idő alatt fel sem nézett az ugróiskolából.

– Megyek hugyálni – böktek meg Óvárit. Direkt vagányul és hangosan mondtam, hogy kivívjam a barátaim elismerését, és legalább ezzel felhívjam magamra Makk Móni figyelmét. Mintha megrándult volna az arca, de lehet, hogy csak azért, mert megcsúszott a lába ugrálás közben a vizes betonon.

Szaladtam a végéig, nem azért, mert annyira kellett, hanem mert csak néhány percem maradt a becsengetésig. Bementem egy fürkébe. Nem szeretek a piszoárhoz állni, mert mindig félek, hogy megbámulnak. Az iskolában ajtó van a végén, réges-régen az óvodában nem volt.

Mikor végeztem, már nyitottam volna ki az ajtót, de az meg sem mozdult. Nekifeszültem megint, de semmi sem történt. Megpróbáltam befelé, hátha elfelejtettem, merre nyílik, és véletlenül a rossz irányba próbálkozom. Arra sem nyílt. Ekkor fojtott kuncogást hallottam kintről.

– Hé! – kiáltottam. Úgy hangzott, még több elfojtani való kuncogás szorult a kinti valakibe. – Figyelj már! – Nem történt semmi. – Légy szíves, engedj ki!

Minden újabb kiáltásnál nekifeszültem az ajtónak. Kezdett fojtogatni a fürke bezártsága. Körbenéztem, de olyan kicsi rés volt az ajtó és a padló meg az ajtó és a plafon között, hogy sehol sem tudtam volna átmászni.

– Engedj már ki, az anyádat!

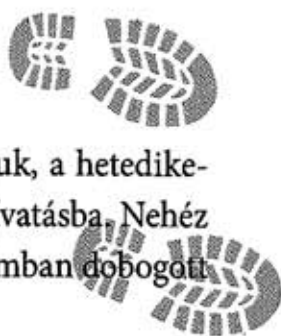
Talán valamelyik bés gyerek szórakozott velem, de lehet, hogy egy felsős zárt be. Náluk sohasem lehet tudni, egyszer levegőnek néznek minket, máskor pedig ránk szállnak.

– Megmondalak Tilda néninek! – Magam is meglepődtem a szavaimon. Valószínűleg úgy bepánikoltam, hogy a legszigorúbb felnőttel akartam riogatni a kínzómat. És az nem az iskolaigazgató, nem is Szandi néni, hanem Tilda néni, az óvó nénim, akitől el akartam szökni annak idején.

Kuncogás, suttogás hallatszott. Szóval nem is egyedül van az a valaki, aki bezárt a végébe, hanem ketten, de hárman is lehetnek! Piros volt az arcom a szégyentől, az idegeskedéstől, attól, hogy fogyott a levegőm. Ráadásul még rajtam volt a kabátom, a sálam és az utcai cipőm is.

Utoljára minden erőmet összeszedtem, és háromszor is akkorát rúgtam bele az ajtóba, hogy csodálkoztam, miért nem szakadt ki a helyéről. Az akcióhősök egy rúgással szoktak ajtókat betörni, nekem hárommal sem sikerült. Lehet, hogy nem vagyok túl jó akcióhős? Röpködtek a sárdarabok mindenfelé, de faforgácsot nem láttam röpködni.

Megszólalt a csengő. Kupaktanácsot tartottak, akik kintről fogva tartottak. És mikor másodszor is csöngettek (az első a figyelmeztető volt), egyszer csak kitárult a vécéfülke ajtaja. Szabad voltam. Lihegve próbáltam visszanyerni a nyugalمامat. Kicsit tartottam

tőle, hogy a mosdókagylónál lesben állnak, mondjuk, a hetedikese, akik még csak most lendülnek bele igazán a szívatásba. Nehéz volt hallgatózni, mert sípolt a fülem, és a dobhártyámban dobogott a szívem, de azért megpróbáltam.

Egyedül voltam. Az egész aulában egyedül.

És csak ekkor kaptam észhez. Becsöngettek!

Rohantam az osztályterembe, már a folyosón szaladtam, mikor a szemem sarkából nyílva láttam a tanári szoba ajtaját. Letéptem magamról a kabátot és a sálát, gyorsan bevágtam az egészet az osztályszekrénybe (ez nem ment olyan könnyen, mert a többiek összegyűrt kabátgombóca ki akart esni közben). Már hallottam is Szandi néni hangját. Sikerkült a szekrényre húznom a reteszt, és két ugrással az osztályban teremtem. Megelőztem Szandi nénit, még épp nem vett észre!

Elkezdődött az óra, de feltűnt, hogy Szandi néni szórakozottabb a megszokottnál, hogy valami jár a fejében. Le-lebámult a földre, és néha rajtam felejtette a pillantását.

– Todó, meg tudnád magyarázni, hogy mi ez a disznóól az osztályteremben? – kérdezte végül.

– Nem, Szandi néni – feleltem az igazat.

– Biztos nincs semmi ötleted? – kérdezte.

Nemet intettem a fejemmel, közben vigyázva lesütöttem a szemem. És ekkor megláttam! Nagy sárrögök borították a parkettát.

– Átvetted a váltócipődet, miután bejöttél az udvarról?

– Nem, de...

– A múltkor nagyon tiltakoztál az ellen, hogy át kelljen venni a cipőt, mert nem lesz időd leckét írni.

– Igen, elfelejtettem, nem volt rá időm, de tessék végighallgatni!

– Átvetted, vagy sem?

– Nem, de nem volt időm, mert bezártak a...

– Indíts egy seprűért a szertárba, és takarítsd fel ezt a mocskot, amit behordtál!

Eszembe jutott, hogy amikor a vécéajtót rugdostam, minden sár lepotyogott a cipőm talpáról.

– De az én cipőm egyáltalán nem saras, tessék megnézni!

– Márpedig rajtad az utcai cipőd van, odakint esett az eső, tehát te saraztad össze az osztálytermet. Egy szót se többet, indíts!

Menni kellett. A többiek sugdolóztak, de senki sem mosolygott, legfeljebb csak annak örültek, hogy a kis közjáték miatt elmarad az óra eleji felelés. Makk Móni megint lesütötte a szemét, mint mikor kettesre feleltem énekből.

Onnan tudtam, hogy Szandi néni nagyon mérges, hogy nem kezdett tanítani, csendben ült az asztalánál, amíg vissza nem értem a söprűvel. Azt is megvárta, amíg végzek a büntetőfeladattal. Elég sokáig tartott, otthon nem én szoktam takarítani, legfeljebb csak segíték. Zavart az is, hogy mindenki engem bámult.

– Kész vagyok – mondtam végül.

– Ha már így belejöttél, akkor szaladj gyorsan végig a termen,

amerre szünetben is rohangáltál, hogy sehol se maradjon sár, amit széthordunk.

Most már nagyon szégyelltem magam. Nem is amiatt, hogy söpröm kell, hanem amiatt, hogy hagytam magam bezárni a vécébe. Ha az nem történik meg, de még inkább, ha nem tiltakozom hangosan a váltócipő ellen, megúsztam volna ezt az egészet.

Ezen töprengtem, míg a többi sarat is összesöpörtem. Óvári és a Som Jani körül volt a legtöbb. Nem vették át a benti cipőjüket... nem volt rá idejük... mert ők is csak a szünet legvégén értek a terembe. Nem kellett hozzá sok ész, hogy rájöjjenek, kik zártak be a vécébe.

Óvárival összenéztünk. Mintha megrántotta volna a vállát egy egész kicsit. Az is lehet, hogy csak képzeltem. Kedvem lett volna beköpni őket. De nem árulkodtam.

Visszavittem a söprűt a szertárba. Szandi néni elfelejtette átvetetni velem a cipőmet. Tudtam, hogy következő szünetben én érek ki az udvarra elsőnek.

